

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Valkoisen rodun laulamattomat sankarit

Osa 5

Eoin O'Duffy

Valkoisen miehen selviytymistaistelu Kolmannessa valtakunnassa oli 1900-luvun merkittävin saavutus. Vähemmän hyvin muistetaan kuitenkin sama taistelu Irlannissa. Irlantilaiset, kuten kaikki muutkin arjalaiset kansallisuudet, ovat rotumme veriveljiä ja -sisaria. Juutalaiset eivät tee mitään eroa heidän ja maailman muiden pakanoiden välillä ja pitävät kaikkia tällaisia potentiaalisia uhreja vain niin monina "goyimina", joka on ei-juutalaisten alhainen halveksuntatermi ja tarkoittaa "tyhmää karjaa". Näin ollen irlantilaiset eivät olleet yhtä immuuneja juutalaisten petollisuudelle kuin saksalaiset, jotka löysivät rotunsa

Eoin O'Duffy

pelastajan Adolf Hitleristä. Niinpä myös Irlannin parhaat ainekset katsoivat hänen ideologiaansa miekkana, jonka avulla heidän maansa voitaisiin pelastaa koko ihmiskuntaa uhkaavalta yhteiseltä uhalta.

Nykyaikaisen gaelilaisen rotuliikkeen juuret syntyivät Irlannin vapaavaltion, Etelä-Irlannin tasavallan, aiheuttamasta myllerryksestä ja pettymyksestä. 1920-luvulla Etelä-Irlannin tasavalta sai osittaisen voiton ulkomaisista miehitysjoukoista; pohjoinen oli edelleen (ja on edelleen) Britannian käsissä. Mutta Dublinin valtio, joka syntyi, oli täynnä korruptiota ja kollektiivista vastuuttomuutta, jotka ovat tyypillisiä kaikille demokratioille. Irlantilaisten patrioottien uhraukset menivät hukkaan liberaalien ja konservatiivien riitelyn ja lahjontaan, kun he vajosivat toivottomasti maailmanlaajuisen laman kourissa. Tästä poliittisten skandaalien ja taloudellisen kurjuuden demokraattisesta noitavainosta nousi ensimmäistä kertaa Irlannin ylle marxilaisuuden löyhkä. Aiemmin kansallismielinen ja sankarillinen Irlannin tasavaltalaisarmeija sai tartunnan tästä liberaalidemokratian laittomasta jälkeläisestä, kun taas räikeästi bolshevistinen Revolutionary Workers' Party ripusti vasaralla ja sirpillä roiskitut punaiset rievunsa surullisen Dublinin kaduille.

Vuoden 1916 ja I 920-luvun Irlannin vapautuskapinoiden veteraanit joutuivat kommunistijoukkojen pahoinpitelemiksi tai hysteeristen marxistien huutelemiksi, jotka pitivät pikku-Irlantia avoimesti vain ponnahduslautana heidän mädäntyneelle maailmanvallankumoukselleen. Sama kansallisten kumouksellisuuksien malli, joka oli kehittynyt kaikissa muissa Euroopan valtioissa, oli levinnyt Brittein saarille, ja sama kansainvälisten juutalaisten joukko oli toteuttamassa sitä. Veteraanit liittoutuivat itseään suojellakseen Army Comrades Associationiin. Costello, nyky-Irlannin moderni historioitsija, kuvasi asiaa näin: *Tässä maassa syntyi spontaani liike kansan oikeuksien ja vapauksien suojelemiseksi. Tätä spontaania liikettä ei millään tavoin organisoinut, suunnitellut tai edistänyt mikään poliittinen puolue tai poliitikko. A.C.A. syntyi spontaanisti, koska hallitus, jonka velvollisuutena oli suojella kansalaistensa oikeuksia, laiminlöi velvollisuutensa, koska se katsoi, että oli omien etujensa mukaista jättää huomiotta huliganismi, jota esiintyi maan kaikissa osissa."*

Kommunistien reaktio oli raju, mutta liberaalit viranomaiset, jotka olivat itse hämentyneitä vasemmistoviruksesta, eivät tarjonneet mitään apua niille, jotka olivat mahdollistaneet Irlannin vapaavaltion. Niinpä epätoivoiset A.C.A.:n jäsenet katsoivat Saksan vastikään voittoisaa Stormtroopersia esimerkkinä itsepuolustuksesta, ja 8. huhtikuuta 1933 Dublinissa syntyi sinipaitaliike. Adolf Hitlerin ruskeapaitaista S.A.:ta esikuvana käyttäen irlantilaiset sotilaat edustivat

A.C.A:n nuorempia (sekä hengeltään että ruumiiltaan), radikaaleimpia elementtejä. Nyt veteraaneilla oli nyrkki, jolla iskeä takaisin. Kommunisminvastaisen sananvapaus palautettiin välittömästi, ja sen sijaan, että patriootit olisivat joutuneet punaisten roistojen uhreiksi, marxilaiset joutuivat yhtäkkiä verisen selkäsaunan kohteeksi. Sininen väri valittiin symbolisoimaan Yhdistynyttä Irlantia, jota merkitsi koko maata ympäröivä sininen meri.

Sinipaidat valitsevat johtajansa

Kesäkuussa sinipaidat valitsivat yksimielisesti Eoin O'Duffyn johtajakseen. Hän oli viimeinen rehellinen mies hallituksessa, ja hänen erottamisensa demokraattisten poliitikkojen toimesta, jotka vihasivat häntä, koska he eivät voineet lahjoa häntä, aiheutti valtakunnallisen skandaalin. 41-vuotias, jykevä, vaaleahiuksinen O'Duffy oli kansallisen poliisin päällikkö ja siviilikaartin kenraali. Sinipaitojen modernin historioitsijan Maurice Manningin sanoin: *O'Duffy oli ollut vahva ja hyvin itsenäinen poliisipäällikkö. Hänellä oli taito julkisuuteen ja hän oli ollut usein otsikoissa 1920-luvulla. Hänet tunnettiin erittäin hyvin koko maassa. Hän oli kansallisen yleisurheilu- ja pyöräilyliiton johtava jäsen ja johti Irlannin erittäin menestyksestä joukkuetta vuoden 1932 olympialaisissa. Hän oli ollut menestysekäs ja räikeä komentaja itsenäisyys sodan aikana ja päätynt apulaisesikuntapäälliköksi ja kapinaa johtaneen kenraali Michael Collinsin läheiseksi luottomieheksi. Hänet nimitettiin poliisipäälliköksi vuonna 1922 ja hän toimi armeijan esikuntapäällikkönä jonkin aikaa vuoden 1924 kapinan jälkeen. Tämän seurauksena hänet tunnettiin hyvin laajalti ja hän vaikutti olevan huomattavan itsenäisessä asemassa."*

Sinipaitaisen nimityksensä aikaan O'Duffy oli Irlannin tunnetuin hahmo. "Hänellä oli maine tarmokkaana ja pätevänä järjestäjänä". O'Duffyn "röyhkeä ja ystävällinen persoona teki hänestä maassa de Valeran veroisen hahmon". Heinäkuun 20. päivänä 1933 Dublinin Hibernian-hotellissa pidetyssä A.C.A:n kokouksessa O'Duffy valittiin yksimielisesti järjestön johtoon.

O'Duffy muutti heti sinipaidat vasta perustamansa kansalliskaartin oikeaksi käsivarreksi. Sen julistettu tarkoitus oli puolustaa "kansallisia etuja ja sosiaalista kulttuuria" ja "hävittää kaikki luokkaerot". Edistää Irlannin jälleenyhdistymistä. Vastustaa kommunismia ja muukalaisten hallintaa ja vaikutusvaltaa kansallisissa asioissa. Johtaa Irlannin nuorisoa rakentamaan kansalliseen toimintaan sekä edistää ja ylläpitää sosiaalista järjestystä. Edistää sellaisten työnantajien ja työntekijöiden

koordinoitujen kansallisten järjestöjen muodostamista, jotka oikeudellisten tuomioistuinten avulla estävät tehokkaasti lakot ja työsulut ja ratkaisevat yksimielisesti työmarkkinaerot." Jäsenyyttä ei enää rajoitettu vain veteraaneihin, vaan se oli avoin "kaikille Irlannissa syntyneille tai syntyperältään irlantilaisille kansalaisille"; kuten Manning kirjoitti, "ainoat henkilöt, jotka eivät kuuluisi tämän otsikon alle, olisivat juutalaiset". O'Duffy julisti, että "Hitler oli suurin mies, joka Saksalla on koskaan ollut", ja lupasi, että irlantilaiset sinipaidat, kuten Fuhrerin ruskeapaidat, "lyövät takaisin rotumme hengessä" yhteistä juutalaisvihollista vastaan.

O'Duffyn dynaamisen johtajuuden ja sinipaitaisen ideologian yhdistelmä johti valtakunnallisesti hyväksytyyn kansan räjähdykseen. Kuten Manning kirjoittaa. *Tämän uuden liikkeen vaikutus oli välitön ja dramaattinen. Muutamassa kuukaudessa sillä oli jäseniä ja osastoja kaikissa osavaltion osissa. Mitään vastaavaa ei ollut nähty aiemmin.*"Vain kolme päivää O'Duffyn nimittämisen jälkeen Blue-shirtin jäsenmäärä kasvoi 5 000 uudella kannattajalla. Silti Kansalliskaarti pyrki julkaisemassaan artikkelissa, jossa se kuvasi tavoitteitaan, kaikin keinoin lannistamaan klubibistejä tai kaikkia, jotka eivät suhtautuneet liikkeeseen kuolemanvakavasti: *Kansalliskaarti ei luota suostutteluun vaan taisteluun. Se on järjestäytynyt taistelua varten, ja se haluaa jäseniä, jotka eivät kaihda taistelua, jos varautumisen näkeminen Juuri se pelottaa hyökkäyksen.*" Mutta tällaiset veetoimukset Irlannin kansan parhaimpiin ja kovimpiin elementteihin eivät jääneet kuulematta. *"Tämäntyyppisen artikkelin rinnalla,"* Manning kirjoittaa, *kasvoi ja levisi sinipaidan kantaminen, ja pian se oli yleinen näky maan kaikissa osissa."*

Tukea saivat suurelta osin maanviljelijät, tehdastyöläiset, opiskelijat ja tietenkin veteraanit, jotka kaikki muodostivat irlantilaisten inhimillisen peruskallion. Myöskään maan suuria ajattelijointa ei jätetty kansalliskaartin ulkopuolelle. Varhaisia kannattajia olivat James Hogan, Corkin University Collegen historian professori, ja professori Michael Tierney, Dublinin University Collegen presidentti. *"Yeats (William Butler Yeats, suuri ja kuuluisa runoilija) - sydämeltään oikeiston mies - oli niin vaikuttunut hänestä (O'Duffysta), että hän kirjoitti sinipaitojen marssilaulun."* Demokratian laajalle levinneestä korruptiosta inhoavat ja marxilaisuuden uhasta vihastuneet liittyivät kansalliskaartiin niin sankoin joukoin, että vuoden 1933 loppuun mennessä sinipaitoja oli 30 000. Ennen seuraavan vuoden loppua O'Duffylla oli yli 120 000 kannattajaa. Tämä edusti Irlannin kokoisessa maassa todellista joukkoliikettä.

Marssi Dubliniin

Sen suurin yksittäinen voimannäyttö tapahtui 13. elokuuta 1934. Monet tuhannet ihmiset olivat jo tuolloin osallistuneet kansalliskaartin mielenosoituksiin eri puolilla Irlantia. Mutta Dublinin marssille kokoontui peräti 20 000 sinipaitaa eri puolilta maata. Heidän tavoitteenaan ei kuitenkaan ollut haastaa viranomaisia vaan järjestää seremonia kaatuneiden itsenäisyyssodan veteraanien muistoksi. Marssi oli vasta lähtenyt liikkeelle, kun se oli jo yli puolen kilometrin mittainen. *Epävarmasti tietoisena siitä, miten Mussolinista oli tullut Il Duce, hallitus epäili, että O'Duffy saattaisi tuntea halukkuutta viipyä, kun hän pääsi hallituksen rakennuksiin asti. Niinpä se elvytti vuoden 1931 yleisen turvallisuuden lain. S-divisioona (konekivääreillä ja käsikranaateilla aseistettu poliisi) perustettiin, sotilastuomioistuin otettiin uudelleen käyttöön ja paraati kiellettiin."*

O'Duffyn rauhanomaiset aikeet olivat ilmeiset, mutta hänen mielenosoituksensa oli liberaalikonservatiivisille poliitikoille kaikki tarvittava tekosyy liikkeen kieltämiseksi. Hän yksinkertaisesti muutti sen nimen Nuoreksi Irlanniksi, joka lähes välittömästi kiellettiin, mutta joka yhtä nopeasti nousi uudelleen esiin Nuorten Liittona. Lopulta, sen jälkeen kun valtaapitävät olivat jälleen yrittäneet hajottaa liikkeen tuomioistuimissa, siitä tuli lopulta Yhdistyneen Irlannin puolue, Fine Gael. Nimi valittiin termistä, joka tuli esiin Pariisissa vuonna 1923 pidetyssä Irlannin rotukonventissa. Kaikki sinipaitojen järjestäytyminen säilyi näiden nimenmuutosten aikana, kun demokraattinen hallitus manööveröi kriminalisoidakseen O'Duffyn kannattajat. De Valera ilmoitti Irlannin senaatille, Dailille: *Emme aio sallia ihmisten paraattia univormussa. Se on varmaa. Kun asia tulee siihen vaiheeseen, se on mielestämme tullut vaaralliseen vaiheeseen, ja hallituksen velvollisuus on puuttua asiaan. Hallitus käyttää kaikkia käytettävissään olevia voimia estääkseen sen. "*

O'Duffyn lausunto oli jyrkkä vastaus: *Olemme laillinen elin. Pukeutumisemme on laillista. On melkein uskomatonta, että hallitus voi olla niin sokeutunut poliittisten vastustajiensa vihasta, että se kieltää elimen, jonka kaikki toiminta on täysin tutkittavissa ja jonka kaikki tavoitteet ovat rehellisiä ja hyviä, kun se sallii kahden kommunistisen päämajan pysyä avoinna Dublinissa ja kaikenlaisen kommunistisen toiminnan harjoittamisen koko maassa. Blue-0-paidoissa ei ole mitään laittontaa, eikä mikään kielto tai asetus voi tehdä niiden käyttämistä laittomaksi!"*

Huolimatta hallituksen tekopyhistä yrityksistä kieltää Fine Gael, se kasvoi lähes yhdessä yössä Irlannin toiseksi suurimmaksi poliittiseksi järjestöksi. Järjestelmän

ilmeiset ja hysteeriset pyrkimykset kriminalisoida ainoa Irlannille toivoa antanut liike saivat aikaan tarkoituksellisen muutoksen kansan tunteissa. Jopa ne muutoin rehelliset henkilöt, jotka eivät olleet täysin samaa mieltä sinipaitojen ihanteista, kauhistuivat de Valeran itsestään selvästä tyranniasta. Manning kirjoittaa: *Itse asiassa tämän puolueen muodostaminen - ja varmasti myös tapa, jolla se muodostettiin - oli paljolti velkaa hallituksen päätökselle kieltää kansalliskaarti. Alkoi näyttää siltä, että hallitus oli tehnyt vakavan laskuvirheen päättäessään kieltää sinipaidat, sillä sen sijaan, että O'Duffy olisi heikentynyt, hän nousi nyt yhdistyneen oppositiopuolueen johtoon, ja sen sijaan, että hänen liikkeensä olisi murskattu, sillä oli nyt uusi ja vahvistunut asema osana paljon suurempaa organisaatiota."*

Samalla kun Fine Gaelin ehdokkaita valittiin laillisesti Dailiin, liberaalikonservatiiviset poliitikot jättivät syrjään "peruseronsa" kommunistirikollisten kanssa ja liittoutuivat sinipaitojen kanssa. Ilman provokaatiota poliisi teki ratsian ja sulki Yhdistyneen Irlannin puolueen päämajan Dublinissa juuri kun IRA:n punaiset kaappasivat Fine Gaelin jäsenen kotoaan ja hakkasivat hänet kuoliaaksi. Hugh O'Reilly, ensimmäinen sinipaitojen marttyyri, kuoli merkittävästi Mussolinin Rooman marssin 18. vuosipäivänä 29. lokakuuta. Seuraavana kesänä S-poliisi avasi tulen aseistamattomia sinipaitoja vastaan ja tappoi 18-vuotiaan toverin. Manning kirjoittaa: *"Erikoispoliisin toimintaa, kun se ampui väkijoukkoa, moitti myöhemmin ankarasti korkeimman oikeuden tuomari Hanna, joka kuvaili heitä 'tämän kunnioitettavan elimen (The Civic Guard) ulkokuoreksi'. Corkin ampuminen herätti valtavaa sinipaitojen närkästystä koko maassa. Kuolleen miehen nuoruus, koko tapauksen dramaattisuus ja poliisin liiallinen ja mielivaltainen reagointitapa nostivat sinipaitojen vihan uudelle tasolle. Kaupungilla ja O'Duffyn hautajaispuheella oli kaikki elementit, jotka olivat sinipaitojen emotionaalinen kirikkaushuuto vastarinnan tehostamiseksi."*

U.I.P.:n kokoontumisessa Traleessa puhjenneen poikkeuksellisen väkivaltaisen taistelun aikana pommeja räjähti, autoja syttyi tuleen, ja O'Duffy itse sai pahan haavan punaisen vasaraa heiluttaneen miehen toimesta. Mutta sinipaidat antoivat paljon enemmän kuin saivat, kun he alkoivat hakata marxilaisia I.R.A:ssa ja sen ulkopuolella kohti ansaittua sukupuuttoa. Merkinä Fine Gaelin kasvavasta suosiosta irlantilaisjoukkojen keskuudessa tuli esiin kansallisissa vaaleissa, kun se voitti toisen sijan heti ensimmäisessä senaattorikilpailussaan. Koko vuoden 1935 ajan sinipaidat marssivat kaikesta huolimatta, mitä järjestelmä ja kommunistit saattoivat heittää heidän niskaansa, menestyksestä menestykseen, kunnes heidän edistyksensä alkoi herättää huomiota Irlannin rannikoiden ulkopuolella. Elokuun

19. päivänä O'Duffyn luona vieraili Norjan fasismin johtaja Terje Ballsrud, ja joulukuun 15. päivänä sinipaitojen edustajat edustivat Irlantia kansainvälisessä fasistikongressissa Montreaux'ssa Sveitsissä, jossa oli mukana tovereita Italiasta, Ranskasta, Espanjasta, Portugalista, Itävallasta, Belgiasta, Hollannista, Tanskasta, Norjasta, Liettuasta, Kreikasta, Romaniasta ja Sveitsistä. Manning kirjoittaa, että O'Duffy "piti valintaa Kansainvälisen fasistikongressin työväenkomiteaan suurena kunniana".

Sinipaidat kielletty

O'Duffyn ja hänen kannattajaryhmänsä arvostus kasvoi sekä kotimaassa että ulkomailla, ja hänen kohtalonsa näytti olevan saavuttaa lopullinen valta Irlannissa. Westportissa järjestetyssä ulkoilmakokouksessa sinipaitaliike kuitenkin päättyi äkillisesti. Manning kertoo: *Poliisien kaksinkertainen saarto ympäröi esiintymislavaa, ja poliisiparakkien ulkopuolelle oli sijoitettu kaksi kuorma-autollista sotatarvikkeita. Muut poliisiryhvät käännäyttivät pois kaikki sinipaitaiset. O'Duffyn poissa ollessa pääpuhujana oli Fitzgeralddenney, ja hän lähestyi esiintymislavaa yli 60 (sinipaitaisen) ratsumiehen muodostaman kulkueen kärjessä. Kokous alkoi, ja noin puolen tunnin kuluttua O'Duffy livahti väkijoukon reunalle, jossa poliisi saartoi hänet välittömästi. Sen jälkeen syntyi kahakka, ja joukko hänen kannattajiaan pelasti hänet ja kantoi hänet olkapäätä myöten lavalle, jossa hän alkoi puhua. Hän ei ollut ehtinyt lopettaa ensimmäistä lausettaan, kun poliisipäällikkö pidätti hänet ja kiipesi hänen perässään lavalle. Suuri joukko poliiseja piiritti O'Duffyn, ja hänet vietiin poliisiparakkiin, jossa häntä vartioitiin ankarasti. Kokous jatkui sillä välin täydellisen sekasorron vallitessa. Laiturille satoi pulloja ja kiviä, ja loput puhujat eivät kuulleet kuurouttavan metelin keskellä. Ennen kuin kokous päättyi, kaksi O'Duffyn tunnettua kannattajaa pidätettiin sinipaitojen takia ja jätettiin johtajansa kanssa säilöön."*

Westportin poliisimellakka oli sananvapauden murha Irlannissa. De Valeran Fine Gaelin kriminalisointi oli toteutunut. Pelkkä sinipaitaisena oleminen oli lain vastaista, ja jokainen, joka yritti ilmaista sinipaitaisen mielipiteen missä tahansa muodossa, pidätettiin. Tällaisen armottoman tyrannian raskaassa kädessä kirjaimellisesti tuhansia UIP:n upseereita ja kannattajia, jopa järjestöön liittymättömiä sympatisoijia, otettiin kiinni. Syytökset näitä kannattajia vastaan eivät myöskään olleet vähäisiä. Komentaja Ned Croninia, O'Duffyn kakkosmiestä, syytettiin kapinasta. Kuukausia kestäneen vangitsemisen jälkeen hänet todettiin syyttömäksi, mutta häntä syytettiin uudelleen, tällä kertaa "laittoman järjestön jä-

senyydestä". Tuomari ilmoitti oikeudelle, että jos Cronin tuomitsisi sinipaitaiset julkisesti, kaikki häntä vastaan nostetut syytteet poistettaisiin. Hetkeäkään epäröimättä komentaja valitsi vankeusrangaistuksen. O'Duffya pidettiin vangittuna useiden järjettömien syytteiden perusteella, joista kostonhimoisinkaan syyttäjä ei saanut mitään pysyväksi. Vapautuessaan hän kuitenkin huomasi, että Yhdistynyt Irlantilainen Puolue oli käytännössä mestattu, sen johtajat olivat edelleen vankilassa ja heidän oikeudellinen asemansa oli alennettu "rikollisjärjestön jäseniksi", joiden kanssa yhdistymisestä seurasi vankeusrangaistus. Demokratiaksi naamioitunut tyrannia oli paljastanut itsensä täysin, mutta liike ei voinut enää selviytyä julkisena ilmiönä, ja sen kannattajat kieltäytyivät seuraamasta IRA:n todellisia rikollisia ryhtymällä maanalaisiksi terroristeiksi.

"Menimme Espanjaan"

Sinipaitojen tarina olisi voinut päättyä Westportin pidätyksiin, mutta heinäkuussa 1936 kenraali Francisco Francon edustaja tapasi O'Duffyn salaa Dublinissa. Franco halusi tietää, olisiko Fine Gaelin johtaja kiinnostunut kokoamaan toverijoukon taistelemaan kommunisteja vastaan Espanjan sisällissodassa. O'Duffy tarttui tilaisuuteen. Hallitusta uhmaten hän esitti julkisen vetoomuksen tuen saamiseksi ja perusti Irlannin vapaaehtoisrikaatin. *Vastaus,*" hän sanoi, *bli niin nopea, antelias ja spontaani, että voin pitää sitä vain valtuutuksena jatkaa prikaatin järjestämistä."* Viikossa hänen komennossaan oli 5 000 miestä. Seuraavalla viikolla mukaan liittyi vielä tuhat. Silti demokratia epäröi puuttua asiaan, sillä katolisessa Irlannissa yleinen mielipide oli niin ylivoimaisesti kansallismielisten Espanjan asian kannalla, että jopa kaikkein sinipaitavastainen poliitikko pelkäsi arvostella julkisesti O'Duffin pyrkimyksiä.

Niinpä hän purjehti Espanjaan 21. syyskuuta ja tapasi pian saapumisensa jälkeen kansallismielisten joukkojen ylipäällikön kenraali Molan ja itse Francon, joka yhdessä irlantilaisjohtajan kanssa oli henkilökohtaisesti todistamassa Alcazarin, sankarilinnoituksen, joka oli niin kauan kestänyt tasavaltalaisten piiritystä, vapauttamista. Näin inspiroituneena O'Duffy palasi Irlantiin ja sai Francon henkilökohdaiset vakuutukset siitä, että hänen käyttöönsä annettaisiin koulutusta, tarvikkeita, univormuja, aseita ja laiva, jolla hän voisi viedä sinipaitaiset Espanjan taistelukentille. Samaan aikaan Dublinin hallitus hyväksyi "Foreign Enlistment Act" -lain, joka kielsi Irlannin vapaaehtoisrikaatin. O'Duffy ei lannistunut, vaan jatkoi suunnitelmiensa mukaisesti, mutta salaisen työskentelyn aiheuttamien lisähaasteiden alla. Demokraattiset viranomaiset sabotoivat hänen toimiaan aina kun se oli mah-

dollista, mutta hellittivät, kun he saivat tietää, että irlantilaisia kommunisteja värvättiin liittymään Espanjan tasavaltalaisiin; jos he sallivat rakkaiden marxistiensa lähteä Espanjaan ja estivät samalla sinipaitoja lähtemästä sinne, heidän täytyi näyttää tekopyhiltä. Kuten eräs hallituksen poliitikko sanoi: *Hallitus tuskin vetoaa ulkomaan värväyslakiin kenraali O'Duffya ja hänen iloisia miehiään vastaan, koska he luultavasti ymmärtävät, että Espanja on sopivin paikka irlantilaiselle Don Quijotellemme. Espanjan sisällissodalla olisi ollut ainakin jokin hyödyllinen tarkoitus, jos olisimme sen avulla päässeet eroon joistakin molempien lajien villeistä miehistämme.*"

O'Duffy onnistui siirtämään vain 700 miestä I.V.B:hen hakeneista yli 6 000 miehestä, jotka olivat hakeneet liittymistä. Espanjan armeijan antaman vain kuukauden mittaisen koulutuksen jälkeen heidät lähetettiin rintamalle Ciempozuelosiin, jossa he kävivät kuukausien ajan katkeraa juoksuhaudansotaa, jossa he olivat alttiina vihollisen tulelle ja ankarille talviolosuhteille. Maaliskuun 13. päivänä vapaaehtoiset kuitenkin "menivät yli" ja aloittivat hyökkäyksen, joka sai marxilaiset horjumaan. Mutta myös I.V.B:n tappiot olivat raskaat. Espanjan kampanja oli sinipaitojen viimeinen hurraa. Heidät oli kielletty omassa maassaan, mutta he saivat antaa jäähyväislaukauksen vanhaa vihollista vastaan ja pyhittivät Iberian maaperän irlantilaisen uhrautuvaisuuden verellä. Kuten O'Duffy kirjoitti: *Pieni yksikkömme ei, koska se ei voinut, näytellyt kovin merkittävää osaa Espanjan sisällissodassa, mutta varmistimme, että maamme oli edustettuna taistelussa maailman kommunismia vastaan. Meitä on arvosteltu, pilkattu ja paneteltu, mutta totuus, hyväntekeväisyys ja oikeus voittavat, ja aika oikeuttaa motiivimme. Emme kaipaakaan kiitosta. Me teimme velvollisuutemme. Me menimme Espanjaan!"*

Viimeiset sinipaidat

Kun prikaati palasi kotiin, toinen maailmansota oli vain muutaman kuukauden päässä, ja Irlannin virallinen puolueettomuus teki sinipaitojen tukahduttamisesta entistä helpompaa ja tehokkaampaa. Nyt kaikki liikkeen puolesta tehty työ oli pakko tehdä salaa. Helmikuun 3. päivänä 1939 O'Duffyyn otti yhteyttä Oscar Pfaus, saksalainen agentti, joka halusi Irlannin vanhan vihollisen, Ison-Britannian, kanssa käytävän sodan sattuessa ottaa yhteyttä Irlannissa toimiviin kolmannen valtakunnan kannattajiin. O'Duffysta tuli välittäjä Pfausin ja niiden harvojen kansallismielisten välillä, jotka olivat jäljellä IRA:ssa. Neuvottelut olivat niin salaisia, että niiden onnistumisesta tai sen puutteesta ei ole säilynyt juuri mitään tietoa. Eräs outo vihje sota-ajan saksalais-irlantilaisista suhteista tuli kuitenkin esi-

in vuonna 1944, kun Britannian merivoimat upottivat sukellusveneen Atlantin keskiosassa. Kelluvien jäänteiden joukossa oli IRA:n upseerin ruumis.

Samana vuonna O'Duffyn terveydentila heikkeni, ja hän kuoli 30. marraskuuta palveltuaan koko elämänsä ajan dynaamisesti rotuaan. Hän oli 52-vuotias. Vaikka sinipaidat olivat lakanneet olemasta järjestönä lähes yhdeksän vuotta, hänen kuolemansa oli hirvittävä järkytys irlantilaisille. Kansan tunteet olivat niin laajat ja voimakkaat, että hallitus tunsu itsensä painostetuksi antamaan hänelle viimeisen kunnian eli valtiolliset hautajaiset. Niinpä keskellä rodullisesti itsetuhoista sotaa "maailman pelastamiseksi fasismilta" tuhannet ihmiset kulkivat sinipaitajohtajan ruumiin ohi, oikeat kädet ojennettuina Hitler-tervehdykseen viimeisenä kunniano-soituksena Eoin O'Duffylle. Hänen hautajaistensa ironian ironia teki vaikutuksen edesmenneen kenraalin vanhoihin tovereihin sen ideologian periksiantamattomasta voimasta, jonka puolesta he olivat taistelleet 30-luvulla.

Sinipaitojen tavoitteleva kansallinen yhtenäisyys ja sosiaalinen harmonia jäivät Irlannilta saavuttamatta kaikkina niiden kuoleman jälkeisinä vuosikymmeninä. Viimeisten 50 vuoden aikana Irlannin kansa on nähnyt pohjoisen ja etelän välisen kuilun muuttuvan yhä pahenevaksi haavaksi maansa kyljessä. Verimeri virtaa edelleen maan yli siitä kauhusta, joka Belfastista on tullut. Pelko ja syvät vihamielisyydet muodostavat sinipaitojen karkotuksen perinnön. I.R.A.-terroristit tappavat ja silpovat edelleen, kun taas liberaalikonservatiiviset poliitikot puhuvat ja puhuvat. Samaan aikaan korvaamaton valkoinen kansa on epätoivoinen lastensa tulevaisuuden puolesta.

Vaikka sinipaidat ovat jo kauan sitten kadonneet, heitä ei ole suinkaan unohdettu. Heidän verensä ja energiansa vaikuttivat irlantilaiseen maisemaan ja yhtä syvästi irlantilaiseen rotutietoisuuteen. O'Duffy ja hänen legioonansa eivät ole vain osa kansakunnan historiaa, vaan he kuuluvat Adolf Hitlerin aloittaman ja tähän hetkeen asti jatkuneen valkoisen miehen kansainvälisen herätysliikkeen laajempaan kokonaisuuteen. Mutta aika on tulossa, jolloin heidän lippunsa nostetaan jälleen kerran menneisyyden tomusta uusien käsien toimesta. Silloin Irlanti elää jälleen, pitkien kuolemanvuosien jälkeen. Historian haamut syntyvät uudelleen, ja sinipaitojen laulut laulavat.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFRÜHUNGSAUSSTATTUNG
November 1938 Erschienen 1975 26. April 2017 41. Jahrgang

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 die nationalsozialistische Bewegung aufhören sollte zu hören in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Millionen von Kämpfern, Verurteilten, Verfolgten und Verbannten haben nicht nachgegeben, das Wort der ganzen Welt umarmen heißt geführt Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind weniger
offenbarliche Führer und Kampfgewissen
als ein Schüler an Schulen an Kampf um
die Erfüllung unserer weisen Führer.
Die Bewegung ist zwar stärker ge-
worden, aber die Größe des kriegsge-
führten Volkes ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.

Ein unverwundliches Gegenstand ist Adolf Hitler,
der Führer (F) - in höchsten, keine Mittel und
Ermüdung, Überforderung und Kämp-
fermännern.

Ob "Nazi" oder "Hitler", ob in
Wahlkampf oder in Braunkampfbau, ob
mit Propagandamaterial, hervorgeht oder
mit einem Schlüsselbild anderer Art. Jeder
Nationalsozialist hat sein Pflicht!

Hitl Hitler!
Gottfried Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

Kansallissosialisten Untislahti
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eturaportti
Mollyn haastattelu
Kolmas osa

NSK: Nykyiset projektit ovat selvästi filosofisia ja taiteeseen liittyviä.

Kerro näkemyksesi tilaisten aiheiden vaikutuksesta politiikkaan.

Molly: Adolf Hitler and the Army of
Mankind
(www.mourningtheancient.com/
truth.htm) Yritin edelleen päivittää
kuva-galleriaa, mutta enimmäkseen olen
koostunut Adolf Hitlerin ja ihmiskun-
nan armeijan. Minulla on nyt 21 sivua,
ja minulla on vielä paljon tekemistä.
Toisen maailmansodan tutkiminen on
varsinaisen miinakentän. Eliisi tietoa
yhdestä asiasta ja löydät kaksi muuta
tutkittavaa asiaa. Tuntuu vähän kuin olisi
si arkeologi, joka kaivaa esiin haudattua
menneisyyttä. Menneisyyttä, jota he
eivät halunsi tulla esiin. Viimeksi jäl-
leen kerran kinnas internetin tuihin ja

 the NEW ORDER
Number 175 (NFO) Founded 1975 April 26, 2013 (124)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.

The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture denigration, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal",
whether in election halls or street
battles, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind, every National
Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottfried Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

**NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen
propagandan toimittaja!**

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Reinhold Heider

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Hitlers Picture Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Heider
**Hitler
in Italy**

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDA

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**